

Korek Károlyné (1939–2006)

2006. október 20-én tragikus körülmények következtében elhunyt Korek Károlyné, született Novotny Mlynárcsik Mária okleveles erdőmérnök. 1939-ben született Kassán. Édesapja szintén erdőmérnök volt.

A II. világháborút követő magyarellenes cselekmények következtében 1946-ban települtek át Miskolcra. Édesapja korai halála miatt az általános iskola befejezése után 1954-től munkát vállalt a Keletbükki Állami Erdőgazdaságnál.

Középiskolai és egyetemi tanulmányait munkavégzés mellett esti, illetve levelező tagozaton végezte. 1968. évben szerzett erdőmérnöki oklevelet.

1968. évtől a Borsod megyei Tervező Vállalatnál (Borsodterv) dolgozott mélyépítő tervezőként, ahol Észak-Magyarország térségében út, járda, közmű és zöldvezetési terveket készített.

1987. évtől a Miskolci Mezőgazdasági Szakmunkásképző Iskolában erdőművelő-fakitermelő szakmunkások elméleti oktatóját végezte 1994. évi nyugdíjazásáig.

Szorosan vett szakmai munkája mellett részt vett az Erdészeti Erdei Iskola Szakosztály munkájában. Erdei iskolai, Madarak és Fák Napja rendezvényeken aktív résztvevő volt.

Szakmai munkája mellett a Miskolci Fügedi Márta Népművészeti Egyesület, majd a Bükkaljai Mesterek Népművészeti Egyesület vezetőségi tagja volt. A népművészet szinte minden ágában alapvető ismereteket, szövegekben és hímnzésben szakkörvezetői képesítést szerzett, melynek alapján maga köré gyűjtötte az erdészfeleségeket hímnző szakkörébe.

2003-ban soproni Erdészeti Múzeumban „Erdésznők készítették” kiállításon gypjú szötteiseivel és Magyarország tájegységeinek hímnzéseivel mutatkozott be.

Szakköri tagjai részére évente egyhetes alkotótábort rendezett, ahol a népművészet különböző ágait ismerték meg (szöveg, hímnzés, csuhézés, szalma, gyékény stb.).

Váratlan, tragikus halála nagyon sok elkeddt és tervezett munkáját szakította meg.

A gyászolók nagy részvéte mellett kísérték utolsó útjára a Miskolci Mindszenti temetőbeli nyughelyére.

Eltávozott, de emléke munkájában, többek között három történelmi egyházi garnitúrájában él tovább.

Nyugodj békében.

Bak Julianna
titkár, OEE Miskolci HCS

Hedl András (1920–2007)

Erdésztechnikus, 87 éves korában, 2007. február 10-én váratlanul elhunyt. A hír megdöbbentette a soproni erdészeket, erdészársadalmat, mert egy erdészlegenda távozott az örök vadászmezőkre.

Sopronban született, és mindvégig hű maradt a soproni hegyvidéki erdőkhöz.

Erdészkedésének kezdetén még Sopron város tulajdonát képezték ezek az erdők. 1939 elején még reménykedtek, hogy nem lesz háború. Mivel nem így történt, így szakvizsgáját már katonaként szerezte meg. Igazi és tartós erdészeti munkáját a hadifogságból való hazatérése után, 1946 májusában kezdi meg, kerületvezető erdészként a Brennberg Hidegvízvölgyi védkerületben.

Szakvizsgája mellé megszerzi 1957-ben erdésztechnikusi oklevelét. Nem sok idő kellett ahhoz, hogy felettesei felfigyeljenek szorgalmára, szakmai munkájára, aminek alapján kiemelték az erdészet fahasználati műszaki vezetőjének. Ezt a munkakört 28 évben keresztül nagy szorgalommal, szakmai tudása legjavát adva látta el.

András szorgalma, munkássága, emberi tartása, kapcsolatai, főnök, munkatárs és fizikai munkás, munkatárs megbecsülése példadéértékű és példakép lehetett.

Senki nem ismerte úgy a Hegyvidéki Erdészet területét, a természetes újulatot, a felújítógázásokhoz való viszonyt, a visszatérés szükségét, mint Ő, az erdész. Sokat dolgozott, és soha nem panaszkodott, tudta, hogy a feladatok nehézségeit is neki kell megoldani.

Életének és családjának legnagyobb tragédiát jelentette, amikor kislányát, Bauerné Hedl Teréz erdésztechnikust fiatalon súlyos betegség következtében elvesztette.

Társadalmi munkájára jellemző volt, hogy a soproni erdészeti intézmények által kért feladatot, aktív és nyugdíjas korában önzetlenül elfogadta és tisztességgel elvégezte.

Az 1950-es évektől tagja volt az erdészeti egyesületnek, előfizetője annak lapjának. Alapító tagja a Soproni Erdész és Fairaros Diákok Baráti körének.

Munkásságát számos kitüntetés fémjelzi: Bedő Albert emlékérem, Ember az erdőért emlékérem, Sopron Városért díj és még sok más. 2007. február 16-án kísértük nagy részvét mellett utolsó útjára a Soproni Evangélikus temetőben. Hedl Andrást a soproni erdők legendáját nem felejtjük. Ő is az erdő fája volt! Nyugodjék békében!

Németh Ferenc

Krumpek Tamás (1922–2007)

Nincs szomorúbb, mint az utolsó búcsúzás. Tamás érzékeny lelkét magához hívta a teremtő. Szomorú történelmi időkben volt fiatal. Átélt a II. világháború borzalmait. Átvészelt a háború utáni megtorlásokot.

Nem hajtották el kényszermunkára, nem telepítették ki stb. Már felsőhajtott, hogy nyugodt körülmények közt kezdhet majd dolgozni. Sajnos neki sem kegyelmeztek teljesen. Elvették kis vagyonkájukat, házukat. Pincében lakott nagyanyjával. Mikor megindulhatott a békés élet, az erdőbe ment dolgozni. Az erdő volt első és utolsó munkahelye. Szorgalmára, becsületességére felfigyeltek, és felvételt nyert az erdész szakiskolába Ikerváron. Még élő tanára dr. Kondor

Antal tanár úr. Az iskola elvégzése után 1950-ben a Bükk-hegységbe helyezték kötelező gyakorlatra. Sokat mesélt az ottani erdőről, a Csanyik-völgyről, emberekről. Felettesei megkedvelték, állást ajánlottak neki. Nem fogadta el, hazavágyott falujába, Páribá, a Tolna megyei dombokra. Nagy szorgalommal kezdett el dolgozni. Rövidesen főerdési kinevezést kapott. Nem volt rangra vágyó. Igazi beosztása, amit szeretett, a kerületvezetői volt a „Cserepesi kerületben”. Akóvölgy, Határvölgy, Szentképesfa és környéke volt igazi otthona. Közben házat épített, elhagyhatta a pincét, ahova az akkori hatalom kényszerítette. Példát mutatott, hogy nem szabad feladni, küzdeni, dolgozni, élni, akarni kell. Munkahelyén, lakásában, szülőjében példás rendet, tisztaságot tartott. Ha jöttek a minisztériumból ellenőrizni, minden esetben dicséretben részesítették.

Többszörös kiváló dolgozó volt, számtalan jutalmat, dicséretet kapott. Büszke volt arra, hogy Rakonczay Zoltán is dicséretben részesítette erdősítéseirért. Életében több mint 360 ezer m³ fakitermelést hajtott végre és 600 ha erdősítést. Hihetetlenül fanatikusan szerette az erdőt, melyet védett, óvott. A 70-es években kerületében ki akartak termelni egy fiatal „KST” erdőt, „VF” célra. Ahol csak lehetett, tiltakozott. Kérvényt írt az igazgatónak, melyben Radnóti is idézte: „Nem tudhatom, másnak e tájék mit jelent.” Végül győzött Tamás, jóváhagyták kérelmét, megmaradt az erdő rész. Ilyen bátran, szenvedélyesen senki nem tudott és nem mert küzdeni az erdőért, mint ő. Nemcsak az erdőért küzdött. Munkatársait, munkásait is védte. Az akkori normarendszerek idején előfordult, hogy a munkások a legnagyobb igyekeztük ellenére sem tudtak megfelelő teljesítményt elérni. Addig nem ment ki az irodából, míg új bért nem állapítottak meg az erdő részletre. Adminisztratív munkáját hibátlanul, precízen végezte. Nem ismert munkaidőt, azt szokta mondani, hogy erdésznek lenni nem foglalkozás, hanem élethivatás. Szerette faluját, az embereket, a szőlészetet. Ő volt az első a faluban, aki új szőlőfajtákat honosított meg. Néha előfordult, hogy szórakozott, szerette a magyar nótát, a cigányzenét, ezt is művelten, kulturáltan. Fülemben cseng évtizedek elteltével is egy szomorú nóta, melyet énekelt. „Piros rózsa, fehér rózsa, csak egy szál is jut-e majd a koporsómrá?” Elérkezett az idő, január 25-én virágokat, koszorúkat helyeztünk sírjára. Így tudtuk teljesíteni vágyát, emlékét megőrizni, tiszta lelkét, emberségét szívünkbe zárnunk, mely oly tisztán ragyog, mint szolgálati fegyvere, melyet évtizedek múlva nyugdíjazásakor leadott, olyan volt, mintha akkor vették volna ki a kirakatból.

Köszönjük Tamás, amit az erdőért, a faluért, az emberekért tettél! Köszönjük feleségnek, Jucinak, aki biztosította a családi hátteret, sok munkát átvállalt, hogy Te az erdőnek élj.

Nyugodj békében!

Petz Ádám
ny. ker. vez. erdész